

Happy Passover

חג פסח שמח

Cronică:

Centrul de Zi există de 8 ani

Ca de obicei, am sărbătorit a 8-a aniversare a creării Centrului de Zi odată cu Purimul.

Pornit fără a avea experiență sau modele în țară, Centrul de Zi s-a consolidat de-a lungul anilor, s-au diversificat programele de activitate și, ce este cel mai important, s-au legat prietenii între noi, astfel că putem afirma că am ajuns să fim o mare familie, în care ne simțim “acasă”.

În acest an cele două zile de Purim au fost marți 14 martie și miercuri 15 martie (respectiv 14 și 15 Adar 5766). Centrul de Zi a sărbătorit atât aniversarea sa, cât și Purimul, în fiecare din cele 2 zile.

Purim este una din puținele noastre sărbători vesele, căci au fost zădărnice planurile de exterminare ale poporului evreu, puse la cale de Haman, sfetnicul lui Ahașveroș, regele Perșilor. Cuvântul “Purim” se traduce prin “tragere la sorți”, când Haman a hotărât uciderea evreilor, la 13 Adar. Planul său a fost dejucat de frumoasa Estera și unchiul ei, înțeleptul Mordehai, iar Haman și-a primit pedeapsa meritată. De peste 2500 de ani evreii sărbătoresc acest eveniment, spre a da expresie bucuriei și recunoștinței.

În aceste două zile de sărbătoare, prin grija conducerii Centrului, am avut la dispoziție măști, coroane, coifuri, diademe, podoabe etc. care îmbrăcate au făcut să avem regine ca Estera, bărbați ca Mordehai și chiar regi ca Ahașveroș, însă nimeni nu l-a reprezentat pe Haman. “Gragăr”-ul, însă, prin zgomotul său arăta disprețul și scârba față de acest vrăjmaș, iar humantașn – care amintesc de forma pălăriei sale – le-am mâncat cu mare poftă (mai ales că erau și reușite!).

Atmosfera era într-adevăr de sărbătoare: s-a mai cântat și chiar dansat.

Toți eram mai veseli, uitând în acele clipe de necazurile specifice vârstei noastre.

Ne-am adus aminte de Purim din tinerețe, când în multe localități evreii se mascau, umblau pe stradă cântând, însoțiți de lăutari (klezmeri), făcând vizite la prieteni și rude.

Doamnele și-au prezentat, în discuții vii, rețetele de humantașn, ștrudel și alte bunătăți, pe care le făceau în acele vremuri, constituind astfel un interesant schimb de experiență.

Domnii, mai serioși, aveau și ei câte ceva de povestit atunci când reușeau să strecoare o vorbă-două între două rețete.

Sala de mese era împodobită sărbătorește: baloane, ghirlande, jucării, lumânări aprinse.

Cât despre masă ce să mai vorbesc? frumos aranjată, cu un meniu care aducea cu cel de odinioară: friptură, salată, băuturi diferite (inclusiv vin, dar nu mai mult decât un păhărel de fiecare! Deh! De Purim e voie!) și, bineînțeles câteva feluri de dulciuri, pregătite de conducerea Centrului de Zi, completate cu cele aduse de acasă de câteva doamne.

S-a vorbit, s-a glumit, s-a râs; au fost într-adevăr zile de sărbătoare. Ne-am și fotografiat, spre a fixa pe peliculă pe Esterele și Mordehail noștri.

Purim a legat și mai mult prietenia existentă între noi, creată de-a lungul celor 8 ani de funcționare.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a mulțumi, încă o dată, conducerii Centrului de Zi care a reușit să organizeze un Purim de neuitat și totodată aniversarea celor 8 ani de existență: LA MULȚI ANI!

Willy Șloimovici

A cincea vizită turistică în Israel, dar prima în sezonul de iarnă

Am plecat din București pe 29 decembrie 2005, pe un timp mohorât și numai după 2 ore și 20 de minute am aterizat în Țara Sfântă, pe noul și modernul aeroport Ben Gurion, la o temperatură de 16°-18°C, unde un cer senin, strălucitor, ne-a întâmpinat prietenos și care s-a menținut tot timpul celor 52 de zile ale șederii noastre în Israel. Au fost și câteva zile mai răcoroase (10-12°C la Ierusalim), în care rafale de ploaie scurte și-au făcut apariția spre “bucuria” Kineretului (Lacul Tiberiada), care a mai crescut cu câțiva cm. Aceasta-i în realitate iarna israeliană, cu excepția zonei de Nord unde temperatura este mai scăzută iar în drumul nostru spre Metula – granița cu Libanul unde ne-am fotografiat cu soldații israelieni – am văzut Muntele Hermon pe al cărui vârf, spre bucuria noastră, era zăpadă.

Am fost invitați de bunii noștri prieteni Cuța și Lorian Zeilig pentru a intra în noul an 2006 pe meleaguri israeliene și a petrece revelionul în Ashdod la restaurantul Rina.

Sute de israelieni de origine română au petrecut și dansat în sunetele orchestrei “Trompeta de aur”, fiind întrerupți doar de ambasadoarea României în Israel, doamna Mariana Stoica, care în câteva cuvinte a urat participanților “La mulți ani, sănătate și Șalom”.

Încă din avion, înainte de aterizare deasupra Tel-Aviv-ului, mi-a revenit în minte cuvintele lui Hertzl: “și de veți voi nu va fi o poveste” sau cele ale istoricului spaniol Marias, care a spus: “Israelul este ceva ce nu poate fi întâlnit nicăieri altundeva: este o țară reînviată”.

Într-adevăr este o creație magnifică a întregului popor evreu, bazată pe o

economie dinamică având la bază o tehnologie de vârf, în special în domeniul electronicii; în Israel te surprinde totul, de la uluitoarele șosele suprapuse și feeric luminate noaptea la marile hoteluri ultramoderne și semețele turnuri de peste 50 de etaje, ce adăpostesc sedii ale firmelor comerciale, edificii social-culturale sau modernele ansambluri de locuit din marile orașe.

Un loc aparte îl ocupă Ierusalimul, capitala Statului Israel, și Zidul Plângerii, cel mai sfânt loc al religiei iudaice, care are lungimea de 340 m și o înălțime de 12 m, fiind dispus în partea de apus a ultimului templu (70 e.n.).

În vechiul oraș am vizitat toate cele 4 cartiere: musulman, armean, creștin și evreiesc, care a fost restaurat după 1967.

De subliniat interesantul Muzeu de istorie al Ierusalimului, amplasat în Turnul lui David de lângă Poarta Iaffo, o cronică a Cetății prin mărturiile arheologice expuse.

Apoi Knessetul ce se găsește în apropierea Muzeului Israel, în fața căruia străjuiește o impozantă Menora din bronz, care este un dar din partea Angliei către Statul Israel, făcut în 1949.

Și cel mai impresionant moment a fost vizita la noul muzeu Yad Vashem, care înseamnă “memorial și nume”, ridicat în memoria celor 6.000.000 de evrei pieriți în urma urgiei naziste.

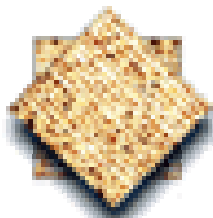
Memorialul ne oferă cu ajutorul imaginilor holografe și imaginilor video, în sunetele sobre ale kadișului, imagini cutremurătoare ale tragediei poporului evreu.

La vreo 30 km de Ierusalim am vizitat așa zisul “Mini Israel”, creat aproximativ de

2 ani, care redă în dimensiuni reduse toate zonele Israelului, cu ceea ce este mai reprezentativ în fiecare. Îți trebuiesc câteva ore bune pentru a admira toate exponatele și cu mare admirație te oprești în fața fiecărei clădiri; macheta ei este doar puțin mai mare ca înălțimea unui om, în realitate ea numără zeci de etaje.

Am cutreierat țara în lung și în lat, de la Marea Mediterană la Marea Moartă, și de la Metula, din nordul Israelului, până la Eilat, punctul cel mai de sud, impresiile urmând a le relata într-un articol viitor.

Anișoara Falic

Amintiri despre tradiții și obiceiuri de Pesah

Deși au trecut ani foarte mulți de-atunci, în ajun de Pesah mă cuprinde o adâncă emoție dublată de duioșie și nostalgie după alte timpuri, când eram copil și petreceam Pesah-ul la Sibiu, la bunicii mei. Pregătirile pentru întâmpinarea acestei sărbători erau atât de temeinice, atât de riguroase, încât deja însemnau sărbătoare.

În casă se făcea o curățenie exemplară, până în cel mai mic colțișor al ei.

O fărâma de “humeț” (pâine) nu s-a admis... să rămână în casă. În balcon era așezată căldarea plină cu ouă frumoase și proaspete, alături stătea borcanul mare cu sfeclă roșie pentru pregătirea borșului, spre a deveni acru.

Dar, cel mai important moment era atunci când se cobora din pod lădița cu veselă. Cănițele pentru cafea cu lapte, emailate, smălțuite în bleu, care pe dinafară aveau floricele mici, albe, pictate parcă, păhărelele care se numeau “kessolah”, o formă pentru “hremzleh” și “lotkes”.

Din făina de pască se pregătea și tortul cu nuci și cremă, o minunăție. Parcă deja simțeam mirosul și gustul acelor bunătăți.

Nu mai vorbesc de noua rochiță albă de organdi cu volănașe, de ghetuțele de lac, negre, șosetele albe primite de Pesah, iar în pār o fundă mare, albă, care mă făceau să fiu foarte fericită. Acest crâmpei de fericire mi

s-a întipărit în suflet, încât, amintirea acelor zile miraculoase și pline de iubire și frumusețe, nu a încetat să mă încante și azi în fiecare ajun de Pesah.

Aș mai putea povesti multe despre felul cum decurgea și sărbătorirea Pesah-ului, de exemplu, prima seară de seder. Parcă văd masa pusă cu o față de masă de damasc alb, cu frumoasele sfeșnice cu lumânările care, aprinse, degajau un farmec deosebit, comunicându-ne parcă măreția evenimentului. La masa pusă se adaugă farfuria cu „harosé”, care conține cele patru produse ale pământului, ... de la dulce la amar.

Tata stătea în “Hese-bet” pe o pernă înaltă, era îmbrăcat într-un “kittel” de un alb strălucitor împodobit la guler și mâneci cu o dantelă, tot albă. De ceremonial aparținea și cititul Hagadei; mai era obiceiul ca cel mai mic dintre frați să fure “Afikomen”-ul și să-l înapoieze doar la promisiunea de-a obține ceea ce cerea...

Ziua următoare, de la șil tata venea cu câte 1-2 invitați, de obicei evrei necăjiți din Maramureș ce se deplasau în diferite orașe pentru a strânge bani, deoarece acasă nu aveau nici un mijloc de existență.

Pot spune că Pesah-ul era o sărbătoare și pentru cei mici și pentru cei mari. Primele două zile și ultimele două erau ținute mai

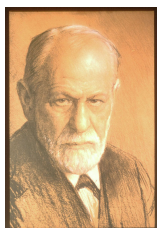
riguros. De “holemoid” se lucra și viața decurgea normal de obicei, în afară de faptul că tot nu se consuma humeț. Matzot în cafea cu lapte era o bucurie deosebită a copiilor, a noastră a tuturor.

La sfârșitul zilelor de sărbătoare urma împachetarea vaselor în lădiță, despărțirea de cânițele dragi și așteptarea unui nou

Pesah, care să ne aducă din nou multe bucurii.

Vă doresc cum se spune;
“Ein kușeren Pesah” !

Yolanda Schapira

SIGMUND FREUD – 150 DE ANI DE LA NAȘTEREA SA

Anul 2006 este un an al comemorării unor personalități ilustre ale omenirii: Wolfgang Amadeus Mozart – 250 de ani de la naștere –, Sigmund Freud – 150 de ani de la naștere.

În rândurile de față voi prezenta câteva date cronologice din viața și opera lui Freud, fără a căuta să analizez studiile și lucrările sale asupra psihanalizei, care l-au făcut celebru.

Sigmund Freud s-a născut la 6 mai 1856 la Freiburg, un mic orașel din Moravia, ce făcea parte, în acea vreme, din imperiul habsburgic (azi Republica Cehă).

În 1859 familia lui, ruinată datorită crizei economice (tatăl și bunicul se ocupau de afaceri cu lână și importul de produse agricole) se mută la Viena, capitala imperiului, locuind în cartierul evreiesc Terezienstadt. Tatăl lui Sigmund Freud, Jakob, a avut trei soții, ultima, Amalia Nathenson, fiind mama lui, mai tânără cu 20 de ani decât soțul, în vârstă de 41 de ani. Din această căsătorie s-au născut 5 fete și trei băieți, Sigmund fiind mijlociul; de altfel el a mai avut doi frați vitregi, din prima căsnicie a tatălui.

În școala primară și cursurile liceale Sigmund s-a clasat primul iar la examenul de maturitate (bacalaureatul de azi) a obținut calificativul “excelent”.

În tinerețe Freud avea pasiune pentru filosofie, a căror urme se văd în nenumăratele sale lucrări.

În 1873 urmează cursurile la Institutul de Zoologie și deși se evidențiază în acest domeniu, renunță spre a se înscrie la Institutul de Fiziologie, obținând doctoratul în 1881.

În 1882 se logodește cu Martha Bernays, care făcea parte dintr-o familie de intelectuali evrei; ulterior, în 1886 Martha i-a devenit soție. Cu ea a avut 6 copii: trei fete și trei băieți.

În 1883 este angajat al spitalului de psihiatrie din Viena; printre primele lucrări ale sale, în cadrul spitalului, se numără descoperirea proprietăților analgezice ale cocainei, criticată însă în cercurile medicale. De asemenea introduce tratarea maladiilor nervoase prin electroterapie.

Obținând o bursă de studii, în 1885, tânărul Freud alege Parisul, lucrând la spitalul Salpêtrière, în clinica profesorului Charcot, cel mai celebru neuropatologist al acelei epoci.

Întors la Viena, Freud prezintă într-o conferință teoriile lui Charcot cu privire la isteria masculină, conferință ce a fost primită însă cu ostilitate.

Prima lucrare care l-a făcut mai târziu celebru în legătură cu psihanaliza, a

publicat-o în 1896, privind cercetările, structura, natura și tulburările psihice.

Lucrarea “Cu privire la vise”, apărută în 1900 marchează o etapă esențială în analiza vieții inconștiente și de interpretare psihică a visului.

În concepția lui Freud, visul deschide calea depistării inconștientului.

Urmează apoi alte lucrări în legătură cu visele, ținând seama nu numai de conținutul lor ci și de personalitatea celui ce visează, având semnificații diferite de la individ la individ, după cum acesta e bogat sau sărac, căsătorit sau celibatar, negustor sau orator etc. Freud consideră că visele scot la iveală amintiri de demult, din perioada copilăriei; probleme sau traume din copilărie se pot manifesta în vise.

Înconjurat de discipoli și colegi, Freud continuă să publice numeroase lucrări în legătură cu psihicul uman. Din păcate, invidia colegilor dar și firea lui Freud (teama că aceștia îi vor lua locul) face ca, treptat, toți colaboratorii să se îndepărteze de el.

În 1901, împreună cu alți medici, pune bazele “Societății de psihologie”, care atrage, în anii următori, mulți savanți în domeniu.

În 1905 publică trei tratate despre viața sexuală, având la bază conceptul de psihosexualitate.

În 1910 se înființează la Nürnberg “Societatea internațională de psihanaliză”, în fruntea căreia a fost ales ca președinte Carl Gustav Jung, un psihiatru elvețian, creatorul psihologiei analitice, care trata aceleași probleme ca și Freud, însă cu influență religioasă. În același an Freud publică lucrarea: “Despre psihanaliză”, metode de tratare a bolilor nervoase prin cercetare și influența refuzărilor în inconștientul individului.

În anii următori îi apar numeroase lucrări în legătură cu psihanaliza: “Remarci psihanalitice asupra unui caz de paranoie, descris autobiografic”, “Totem și tabu”, “Moise al lui Michelangelo”, “Contribuții la

istoria mișcării psihanalitice”, “Extrase din istoria unei nevroze infantile”, “Dincolo de principiul plăcerii”, “Psihologia mulțimii și analiza eului”, “Un caz de nevroză de demonizare din secolul al XVIII-lea”, “Eul și Sinele”, “Viața mea și psihanaliza” și încă altele, publicate între anii 1911-1925.

În 1925 îi se diagnostichează cancer la maxilar.

Freud a avut relații ca intelectuali de frunte, ca poetul austriac Reiner Maria Rilke (fost secretar al marelui sculptor francez Rodin), cu romancierul și dramaturgul german Arnold Zweig (acesta a publicat un eseu intitulat “Freud și Omul”, în care îl laudă pe Freud, considerându-l salvator din teroarea religiei și patologiei). Cu Albert Einstein, Freud a avut corespondențe privind războaiele.

În 1933, când naștii vin la putere în Germania, operele lui Freud sunt arse.

În 1935 este numit membru de onoare al “Societății Regale de Medicină” din Anglia.

În 1936 Thomas Mann prezintă la “Konzerthaus” din Viena conferința “Freud și viitorul”.

După ocuparea Austriei de Germania (1938), una din fiicele lui Freud, Anna, este arestată de Gestapo, iar casa familiei percheziționată.

Datorită intervențiilor lui Roosevelt și ale lui Mussolini, întreaga familie Freud emigrează în Anglia, unde savantul continuă să trateze pacienții.

Moare în 1938, în vârstă de 83 ani, soția lui decedând în 1951.

Postum i se publică alte lucrări: “Moise și monoteismul”, “Clivajul eului”, “Nașterea psihanalizei”.

Acesta a fost omul de știință, savantul, cel care a pus bazele psihanalizei, domeniu atât de dificil al studierii bolilor psihice.

*Willy Șloimovici
(Prelucrat după internet)*

O poveste adevărată

**PAST is HISTORY
FUTURE is MYSTERY
But PRESENT becomes a nice PRESENT
If you know and try to live it well !**

Prietenul nostru Liviu Clejan locuiește la New-Orleans, și cu ocazia împlinirii vârstei de 80 de ani în luna septembrie 2005, s-a gândit ca sărbătorirea să aibă loc la București, fiind mai ușor ca prietenii să vină în Europa decât în State. Zis și făcut; în cursul lunii iunie a trimis invitație tuturor prietenilor din întreaga lume. Toți au răspuns pozitiv, fiindcă Liviu este foarte iubit.

Remarcabil curajul lui Liviu și al soției sale Sandală, din New Orleans de a pleca la drum lung, după dezastrul produs de uraganul Katrina. Traumatizați de ceea ce au trăit și frământați de griji pentru ceea ce îi așteaptă la întoarcere, au înfruntat necazurile și au organizat conform programului serbarea de la București.

Greu de crezut și totuși s-a realizat. Rude, prieteni și colegi dispersați pe diferite meridiane în urmă cu 30-40 ani, s-au întâlnit în septembrie 2005 la București, ca să sărbătorească ziua de naștere 80 a lui Liviu.

Mai multe perechi de pe 3 continente, din 4 țări, au participat la acest eveniment.

S-au întâlnit acolo: calmul din Toronto, cu tensiunea din Israel, cu dezastrul de la New Orleans, și cu frământările din România, care încă se lupta să treacă de la comunism la capitalism, democrație și intrare în Piața Comună.

Nu este ușor să te decizi să parcurgi distanța Toronto-București.

Totuși alți prieteni, Lydia și Piti, au reușit să învingă inerția și limitările vârstei.

Noi cei din Israel, la 2 ore și jumătate de zbor, am călătorit fără probleme spre România.

Aduceam cu noi stiluri de viață și obiceiuri pe care le-am căpătat dincolo de "cortina de fier".

Unii au fost mai alinați de liniștea și bună starea din Canada. În ultimii ani sunt și ei îngrijorați după ce "nine eleven" a schimbat mersul lumii. Alții, din Israel, caută să se destindă plecând des în călătorii, pentru a face abstracție temporară de problemele cotidiene: călduri mari, munca grea și obositoare, viața agitată, hărțuiți de starea continuă de război rece și cald, inclusiv luptele politice interne.

Repet aprecierea pentru cei care s-au dislocat de 3-4 ori spre mai bine și au azi cele mei crunte necazuri, în bătaia uraganului, cu locuința distrusă și perspective problematice.

În lumina acestor realități, prietenii pensionari din România, care au rămas "liniștiți" pe loc, dacă sunt "pe linia de plutire" fizic și moral au avut ocazia să se bucure de reîntâlnirea cu cei veniți de peste mări și țări și ne-au primit cu entuziasm și căldură sufletească.

Vizita în România a fost și un prilej de reîntâlnire cu trecutul. Ne-am gândit adesea înainte de voiaj, cum va fi revederea și ce vom discuta? Dar ne-am autoconvins că avem toate șansele să găsim subiecte comune, după atâția ani și evenimente, care au trecut peste fiecare dintre noi.

Și iată că începând chiar din primele zile, respectiv serbarea lui Liviu, am realizat că vom putea continua o conversație începută parcă ieri, alaltăieri.

Ne-am întâlnit la 9 septembrie la prânz la COS (Casa oamenilor de știință). Sanda și Liviu au primit cu bună dispoziție invitații

din străinătate și din București: cadrul clasic și elegant de casă boierească, tratația abundentă și de calitate. Sanda, într-o rochie pastel optimistă, l-a sărbătorit pe Liviu, prezentând biografia lui ilustrată pe un ecran. Au urmat felicitări în proză și versuri ale unora dintre participanți, precum și trimise de colegi și prieteni care nu au fost prezenți. Nu au lipsit nici mici cadouri oferite de familia Clejan doamnelor, precum și pentru autorii felicitărilor.

Liviu emoționat a dominat atmosfera cu căldură sufletească, care se degaja din privirea lui și fiecare vorbă rostită. Ca introducere, pentru a răspunde la curiozitatea celor prezenți, Sanda a povestit pe scurt despre situația tristă din New-Orleans.

Încet, încet atmosfera s-a destins și invitații au trăit momentul prezent cu bună dispoziție. A urmat un scurt intermezzo artistic. Un cuplu de tineri a interpretat o secvență mimată, prezentând scene din viața de zi cu zi.

Bagajul de amintiri din România s-a dovedit a fi inepuizabil.

Nostalgia revederii locurilor unde ne-am născut și am trăit anii copilăriei, adolescenței și a tinereții, ne-a impulsionat să aducem trecutul în prezent și să-l comentăm împreună. Amintirile au revenit și bune și rele, așa cum s-au petrecut faptele, dar interpretate prin prisma actualității și a vârstei.

Deși o parte dintre noi s-au mai întâlnit între timp, chiar de mai multe ori, alți prieteni au așteptat 40 de ani această revedere, fără să uite anii petrecuți împreună în tinerețe.

Am revăzut cu ochii minții frânturi de amintiri comune: munca obligatorie la zăpadă și emisiunile postului de radio Londra, pe care le așteptam zilnic în timpul războiului, pentru a afla știri de la cei care aveau dreptul să posede aparate de radio. De la întâlnirile cu prieteni se pleca în liniște, nu toți deodată, pentru a nu fi reperați de vreun vecin curios și "binevoitor" și apoi...urmăriți, cu consecințele

cunoscute. Anii liceului, colegii despre care știm, sau nu am mai aflat nimic, "joururile" la care participa un tineret încă timid în acea vreme, emoțiile din timpul bombardamentelor și perspectivele unei vieți mai bune, la care speram după război... Apoi perioada facultății, căsătoriile (multe între colegi), integrarea în "câmpul muncii", dominate de regimul de încătușare comunist pe care l-am simțit din plin. În anii 50-60 ascultam în secret emisiunile postului de radio Europa Liberă, la fel de importante ca și informațiile dacă "se dă" brânză de 14, sau pantofi cu talpă de crepe. Ce fericire era să ai protecție, să afli dacă se distribuie carne a doua zi. Apoi interminabilele cozi, nu la pâine sau carne, ci la cererile de emigrare, urmate de deziluzia răspunsurilor negative.

Astăzi, aceste amintiri au rămas departe, departe în timp și spațiu. Să nu uităm că suntem o generație care a trecut prin cel puțin 5 regimuri politice ! Avem ce povesti...

Am petrecut două săptămâni împreună, dar totuși independenți, fiecare cuplu s-a întâlnit separat și cu prieteni care nu au avut legătură cu aniversarea, dar care s-au păstrat în amintirile noastre.

Am participat la excursiile colective, după plăcere și putere.

Fiecare a adus cu sine problemele locului unde trăiește azi, peste care se suprapun cele personale. Fiecare a adus în bagaj cutiuța cu medicamente și trusa cu "tzurăs".

Împreună, am fost toți cu zâmbetul pe buze. Am căutat să nu părem rutinieri, sau să trăim după "fixuri". Să ne străduim să ținem pasul cu ritmul secolului 21. Suntem mulțumiți că totuși am reușit să ajungem cu bine la cea de a 3-a tinerețe. Să nu uităm că lumea anului 2005 își reduce dimensiunile, datorită dezvoltărilor tehnice. Computerul pe care îl practică majoritatea dintre noi, îți oferă noutăți în fiecare moment, iar programul Skype îți permite să-i auzi și chiar să-i vezi pe ecran pe cei dragi.....

Întâlnirea din România a fost și ocazia să reluăm legături cu prieteni din tinerețe și pe calea mijloacelor moderne.

Am avut noroc de timp frumos și ne-am simțit bine cu sănătatea, condiții ca să profităm cât ne-au ținut puterile de câteva frumuseți din cele pe care ni le oferă România. Am trăit o vacanță deosebit de reușită.

Revederea Bucureștiului ne-a bucurat, dar pe de altă parte ne-a întristat. Am regăsit clădiri și edificii pe lângă care am trăit. Nu am avut plăcere văzând cât s-au degradat cartierele unde ne-am petrecut copilăria și o parte din tinerețe. Parcă au îmbătrânit mai mult decât noi. Amintiri, amintiri...

Am avut ocazia unor spectacole speciale în cadrul festivalului Enescu, la care am putut participa datorită prietenilor din București, care s-au îngrijit din timp de bilete.

Vizita la Sinaia, în parc și la hotelul Palas, ne-a amintit de vacanțele din anii 30-40 ai secolului trecut. Castelul Peleş a rămas un model de eleganță discretă, cu aleile de brazi în toate nuanțele de verde, contrastând cu statuile albe din parc.

Brașovul cu piața centrală, clădirile clasice și Biserica Neagră, poartă amprenta construcțiilor din urmă cu câteva secole.

În Poiană, în mijlocul naturii printre numeroase hoteluri moderne, simți că respiri, trăiești și chiar întinerești. Am profitat de acest rest de vacanță timp de 8 zile și nu am regretat nici un moment.

Sighișoara, orașul medieval cu cetatea, centru turistic refăcut, oferă priveliști și clădiri ce amintesc atmosfera evului mediu.

Si câte frumuseți au mai rămas nevizitate!

Incursiunea în trecut ajută să deschizi poarta prezentului, cu speranța spre viitor.

Evident că a fost o întâlnire reușită, și deși majoritatea dintre noi suntem în pragul lui 80, sunt șanse optimiste să continuăm legăturile reluate între vechi prieteni și eventual să ne reîntâlnim în viitor.

Se spune că timpul este cea mai lungă distanță între rude și prieteni. Considerăm că am parcurs-o cu succes !!!

La revedere, pe curând. !

Thea și Puiu Roșu – Israel

Gândurile unui călător evreu în secolul XVIII

În numărul precedent al revistei noastre ați putut citi un articol despre o primă scrisoare a lui Aaron Monceca către rabinul din Constantinopole, Isaac Onis. Scrisoarea face parte din volumul lui Jean-Baptiste de Boyer, marchiz d'Argens "Scrisori iudaice sau corespondențe filozofice, istorice și critice" pus la dispoziția publicului de pretutindeni, printre alte volume (1250 în total, deocamdată), pe site-ul său, de Biblioteca Națională Franceză, în colaborare cu "Institutul Național al Limbii Franceze".

Jean-Baptiste de Boyer, marchiz d'Argens a trăit între anii 1701 și 1771, în timpul când în Franța a domnit Ludovic al XV-lea (1715-1774), un strănepot al "Regelui Soare", Ludovic al XIV-lea. El a conceput "Scrisorile iudaice" ("Lettres juive") ca, în cadrul unei vaste corespondențe dintre călătorul evreu Aaron Monceca, venit în Franța din Constantinopole, către prietenul său de acasă, rabinul Isaac Onis, să prezinte aspecte și considerații filozofice, istorice și, mai ales, critice despre societatea franceză din

acea vreme. Critica e îndreptată, în special, asupra clerului dar și asupra burgheziei, femeile ocupând prim planul.

Deși scrise acum 250 de ani, toate epistolele nu omit să scoată în evidență comportări și atitudini ce, din păcate, se regăsesc și azi, nu numai în societatea franceză. În corespondența lui Aaron Monceca, Marchizul d'Argens nu scapă prilejul ca, folosind ironia fină, să critice fără cruțare tot ce este mai retrograd și lipsit de morală.

Să revin însă la scrisori:

Prima corespondență a lui Monceca se referă la călătoria sa de la Marsilia, unde a debarcat venind din Constantinopole, spre Paris, cu escală la Lyon, călătorind cu diligența.

În cea de-a doua, după sosirea al Paris, îi împărtășește prietenului său, Isaac Onis, primele impresii și gânduri.

Mai întâi a fost nevoit să-și înlocuiască îmbrăcămintea, renunțând la ținuta levantină, cu care venise din Constantinopole. Așadar s-a îmbrăcat "à la française", după indicațiile croitorului. De la creatorul modelului de costum a aflat că acesta este o persoană ce se ocupă de găsirea unei îmbrăcămînți cât mai moderne, ceea ce desigur reclamă un timp; astfel numai pentru a găsi o formă corespunzătoare mânecilor i-a fost necesară o lună. Bineînțeles că lui Monceca i s-a părut un caraghioslăc ca pentru un asemenea fleac să se piardă atâta timp. Croitorul i-a replicat că pentru crearea unui costum impecabil îți trebuie multă meditație, talent și știință chiar mai mult decât pentru proiectarea unui castel, fie el superb. Creatorul de modele îi spune că meseria sa cere, de pildă, să găsești soluții de-a îngroșa umerii pentru persoanele slabe sau de a-i micșora la persoanele robuste; aceasta înseamnă că pentru a realiza o îmbrăcămintă perfectă trebuie să fi înzestrat de la natură.

Monceca conchide că moda este una din slăbiciunile francezilor.

În ceea ce privește femeile, acestea sunt înnebunite după modă; o îmbrăcămintă

cumpărată cu o zi înainte, constată că este deja demodată atunci când, ducându-se după amiază la teatru, are surpriza neplăcută de-a constata că alte zece doamne poartă rochii cu totul deosebite. Supărată, doamna respectivă părăsește spectacolul, chiar de la actul doi, și merge direct la croitoreasă spre a-i crea un model de toaletă mai aparte, astfel ca a doua zi să se afișeze cu ceva mai deosebit.

Dar deseale schimbări nu se observă numai la modă. În domeniul religios a fost un timp când era acceptată iertarea divină (curentul "molinist"), apoi s-a trecut la doctrina "jansenistă", care consideră iertarea ca un drept dobândit prin naștere, ca iarăși să se revină, mai târziu, la "molinism".

Monceca constată că iubirea lui Dumnezeu este schimbătoare, ca și moda, și nu înțelege cum cineva poate fi atât de monstruos încât să-și pună problema dacă trebuie sau nu să-l venereze pe Creatorul său. În contrast evreii sunt considerați, de alte religii, încăpățânați deoarece n-au abandonat acea primă poruncă a Tablelor Sfinte, date pe muntele Sinai. Totuși, îngăduitor, Monceca conchide că cei care își schimbă credința după modă trebuie lăsați în orbirea lor, fără a li se da atenție.

Călătorul nostru întâlnește însă și un francez cu rațiune, ca de pildă Cavalerul de Maisin, un bărbat cultivat, voiajat, vorbitor atât al limbii eline cât și al celei ebraice, care nu făcea diferențe între oameni de altă națiune sau credință religioasă.

Datorită acestei noi cunoștințe, Monceca are ocazia să vadă un spectacol la ceea ce se numește: "Academia Regală de Muzică". La prima vedere sala e un fel de teatru, cu trei rânduri de balcoane suprapuse, ocupate de persoane de ambele sexe. În mijlocul edificiului se aflau numeroși spectatori care, cu binoclu, examinau fizionomia și îmbrăcămintea femeilor, Unele din ele, care erau urmărite cu binoclu, închideau ușor ochii, surâdeau., se alintau galeș fie cu manșonul, fie cu evantaiul. Acest mod de comportare dura atât timp cât binocurile erau îndreptate spre ele; în

momentul când binoclurile o urmăreau pe vecina ei, jocul înceta.

Cavalerul de Moisin îi explică lui Monceca faptul că acei oameni care urmăreau femeile cu binoclul își dau imediat seama dacă respectiva este virtuoasă sau are un amant în persoana vreunui tânăr ofițer, în locul prelatului cu care fusese împreună întreaga vară. Acești critici apreciază că precedentă doamnă, urmărită cu binoclul, era prost coafată, surâdea fără grație și, în plus, nu avea ochi strălucitori.

În timp ce Cavalerul de Moisin îi dădea susamintitele explicații, pe scenă apărură o femeie, însoțită de alte câteva, făcând cinci-șase pași, apoi începură să cânte, acompaniate de celelalte persoane de sex feminin, precum și pe bărbați veniți pe scenă care, și ei, au partea lor în concert. Monceca apreciază că ceea ce s-a prezentat nu era o operă ci o comedie muzicală, în genul corurilor din vechile tragedii grecești.

Dorind să cunoască numele acestor interprete, care constituiau "Academia Regală" și, deci, sunt probabil Doamne ale Curții Regale, află de la Cavalerul de Moisin

că în realitate sunt simple cântărețe: cea care apărea ca regină fusese, anterior, vânzătoare de haine vechi, iar tatăl altei cântărețe fusese cizmar. Ca atare biserica le-a excomunicat, fiind dezonorate, discreditate, prin originea și comportarea lor anterioară.

Monceca, nedumerit de ce li se permite, în atare situație, să apară pe scenă, primește explicația că spectacolul este agreat de public, constituind distracție și amuzament; în timpul spectacolului femeile renunță la bârfeli și calomnii, tinerii la scandaluri.

Religia nu întreprinde nimic pentru a opri asemenea manifestatii, la fel și statul, neputincios în fața pretențiilor clerului în toate domeniile, care impune un jug insuportabil și o grămadă de obligații inutile; până la urmă, omul simplu, născut să fie liber, ajunge sclav scos din viața și societatea civilă.

Astfel își încheie Aaron Monceca cea de-a doua scrisoare către prietenul său din Constantinopole, rabinul Isaac Onis.

W. Ș.

Zbor de încercare

Ca oricărui om de vârstă a treia, după o activitate intensă, amintirile se manifestă năvalnic.

Așadar, într-o frumoasă dimineață de vară am fost invitat de către conducerea fabricii de avioane să particip la un zbor de încercare, pe distanța București-Cluj și retur, a unui avion cvadrimotor, reparat capital.

Am primit invitația sub rezerva obținerii acordului conducerii instituției la care lucram. Acest acord fiind pozitiv, am comunicat rezultatul gazdelor. Am fost condus la aeroportul Băneasa, unde am avut surpriza plăcută să mă întâlnesc cu directorul aeroportului, coleg de facultate.

Personalul ce urma să plece cu avionul era format, în afara celor doi membri ai echipajului, din inginerul șef al fabricii de avioane, patru tehnicieni și, bineînțeles, subsemnatul.

Zborul a fost interesant dar, în același timp, destul de neplăcut prin faptul că s-au efectuat o serie de manevre de încercare, îndrăznețe.

Părându-mi-se că aripa stângă are o vibrație diferită de aceea din partea dreaptă a avionului, m-am exprimat în acest sens către inginerul șef, care mi-a replicat că fenomenul este normal, având în vedere forma avionului.

În sfârșit, după un zbor de o oră și jumătate am ajuns la Cluj însă, în momentul atingerii aparatului cu solul, aripa stângă s-a desprins de fuselaj.

Din fericire accidentul nu a avut urmări pentru noi pasagerii. Personal m-am comportat cu mult calm, aparent, dar, după îndeplinirea sarcinilor ce-mi reveneau, am fost cuprins de un tremur pe care cu multă

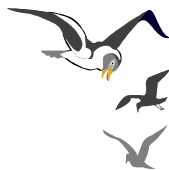
greutate îl puteam stăpâni, deși luasem și un calmant.

După amiază trebuia să mă întorc la București cu un alt avion, cursă regulată, însă am preferat să iau trenul.

De atunci nu m-am mai urcat în vreun avion cursă internă și, cu atât mai mult, în unul care efectua un zbor de încercare!

B.K.

Gripa aviară amenință un mare număr de specii de păsări și mamifere

Gripa aviară nu e periculoasă numai pentru păsări și oameni; și mamiferele sălbatice sunt de asemenea amenințate. Aceasta este concluzia unui grup de experți reușiți la o conferință privind diversitatea biosferei, ce s-a ținut în Brazilia în cursul lunii martie 2006. Primele afectate de această maladie sunt păsările; până acum s-a înregistrat gripa aviară la 13 specii de zburătoare, specii care reprezintă 80% din totalul păsărilor.

Din păcate virusul aviari H5N1 poate infecta și mamiferele: tigri și leoparzi, aflați în captivitate în Cambodgia și Thailanda au fost găsiți morți, după ce s-au hrănit cu păsări bolnave. Și în Europa, într-o insulă din nord-estul Germaniei, o pisică a murit, victimă a gripei aviare, mâncând probabil o lebădă moartă.

Ambele cazuri i-au surprins pe virusologi, întrucât se știa că animalele carnivore nu sunt susceptibile de-a fi infectate de un asemenea virus, ținând

seama de imunitatea produsă de sucul lor gastric. Virusurile la mamifere se răspândesc probabil prin materiile fecale.

Gripa aviară are însă și efecte indirecte: în Africa, de pildă, teama de-a mai consuma carne de pasăre, îi va face pe localnici să se hrănească cu animale din savană, ceea ce va afecta speciile care, oricum, sunt decimate, sau cu porci sălbatici.

Reducerea biodiversității, constatată în ultimii cincizeci de ani la rasele domestice de păsări de păsări, a avut ca efect și o micșorare a rezistenței lor la numeroase boli. Concluzia ce rezultă din cele susținute de biologi este că un mediu sănătos poate constitui o barieră în fața efectelor noilor maladii, deci prevenirea epidemiilor apare ca un motiv suplimentar de-a păstra diversitatea în biosferă.

(Prelucrat după internet)

Sănătate la orice vârstă

Omul a fost din totdeauna o ființă vulnerabilă și, în același timp, nemulțumită cu ce are, dorind mereu mai mult. De aceea, pe parcursul vieții sale, el a cerut mereu Dumnezeului său – indiferent cum l-a numit – să-l apere de rele și să-i asigure împlinirea dorințelor.

Când este tânăr, omul se roagă pentru sănătate, un soț (o soție) iubitor, copii buni, o carieră strălucitoare, avere și multe altele.

Dar anii trec și omul ajunge la vârsta mijlocie. O parte din dorințe s-au realizat ori s-au stins și el se roagă pentru mai puține lucruri: sănătate, o situație materială stabilă, succes în carieră, o casă frumoasă (cu piscină, dacă se poate...).

Mai trec niște ani și omul intră în vârsta a treia “de aur” (aur cu puține carate, dar cu multe necazuri) și aria dorințelor s-a restrâns considerabil, omul se roagă cu precădere pentru sănătate de care are cea mai mare nevoie.

Pentru a-și asigura această sănătate este în stare să facă aproape orice, de la pilule și picături până la exerciții care par

cel puțin curioase, ca acelea pe care le-am citit într-o revistă:

1. Se efectuează frecționarea degetului mic de la mâna dreaptă, apoi și la stânga, de câte 10 ori fiecare.

2. Se întinde mâna dreaptă cu palma în jos și se ciupește de 25 ori pielea dintre degetul mare și cel arătător. Se poate ajunge la 65 de ciupituri, care au efect pozitiv asupra funcțiilor ficatului și a fierei.

3. Se fricționează degetele mari de la cele două mâini, de la 10 la 85 ori.

4. Se efectuează mișcarea pentru ficat și fiere (pct. 2.), la mâna stângă.

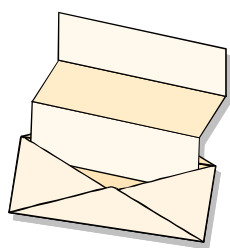
5. Se continuă cu degetul arătător și cu celelalte, de până la 150 de ori.

6. Se ciupesc alternativ degetele mijlocii de la cele 2 mâini, fiecare de câte 72 de ori.

Ați reținut exercițiul?

Atunci să avem cu toții parte de sănătate!

Emma Țichel

*Scrisoare deschisă
către doamna directoare
dr. Carmen Marcu*

Particip de mai mult timp la activitățile Centrului de zi al FCER-DASM, pe care, cu multă pricepere și dăruire, îl conduceți cu echipa dumneavoastră, în folosul nostru, al celor de vârsta a treia și chiar a patra.

Pot spune din partea mea, dar cred că sunt în asentimentul tuturor participanților, că ați reușit să ne faceți să ne simțim ca într-o mare familie. S-au legat prietenii, s-au

întâlnit foste colege de școală sau de serviciu, de care viața ne-a despărțit de mulți ani, reușind să ne faceți să nu mai trăim singurătatea sau întristarea.

Am auzit în jurul meu persoane spunând, la remarcă unora “că este prea mare gălăgie uneori”, că “este mai bine așa decât liniștea prea mare pe care o avem în casele noastre unde suntem singuri” și asta m-a făcut să mă gândesc cât de benefică a

fost inițiativa de a ne chema la o activitate colectivă.

Am văzut cât de preocupate sunt partenerile noastre de vârstă a treia și a patra să arate cât mai bine, îngrijite și chiar cochete, ceea ce dovedește faptul că activitatea Centrului de Zi este o binefacere

pentru moralul nostru, reușind să ne trezească din nou la viața socială.

Este o adevărată MITZVA pentru care vă mulțumesc și în numele tuturor.

Suzi Stoenescu

Vârsta a treia

Dragi prieteni,

Un pensionar nemulțumit de vârstă
Și de schimbări mirat,
Azi vouă vi se adresează
Căci multe sunt ciudate:
Când plec de-acasă am senzația
Că s-a mutat mai departe stația
Și cred că-n drum spre autobuz
O pantă nouă urcă-n sus.

Chiar dacă'ncerc să mă grăbesc
La timp în stație să sosesc
Șoferul e grăbit și nepoliticos,
Întoarce brusc volanul

Și dacă la urcare am avut noroc
Rar este cineva ca să-ți ofere loc,
Tineri cu radio la urechi
Și cu'n picior pe bancă sus
Vorbesc la celulare, dar n-au nimic de spus.

Pe stradă unii strigă, iar alții doar șoptesc
Și eu mă mir de dâșii, de felul cum vorbesc
Cu cuvinte prescurtate și fraze neterminate
Spuse'n mare viteză, de neînțelese sunt toate.

Și ce să mai zicem despre ziare
Căci fac economie de hârtie foarte mare,
Scriu litere prea mici și fraze complicate
Să poți să le citești e o mare greutate.

La magazine de-ai intrat
Să cauți ceva de îmbrăcat,
Vânzătoarea te privește întrebătoare
Ce număr ți-ar putea propune și ce culoare
În talie-s toate mai înguste
Și se găsesc doar minifuste,
Decolteul e adânc și buricul neacoperit
Pentru vârsta noastră e greu ceva de găsit.

Ieri pe stradă niște persoane am întâlnit
Pe care de mult nu le-am văzut
Mi-am dat seama cât de rău au îmbătrânit
Căci nici pe mine nu m-au recunoscut
Să vă spun drept și tehnica ne depășește,
Ce-am învățat noi nu se mai potrivește,
Ne străduim cu timpurile să ținem pas
Să adoptăm sloganul "nu mă las".

Deci să primim totul și să ne adaptăm
Cum putem să progresăm
Și de viață zi de zi să ne bucurăm.

Thea Roșu - Israel

Aparat pentru detectarea la distanță a oricărui obiect

“First Defender” este numele unui aparat realizat de o firmă din SUA. Aparatul, portabil, identifică, instantaneu și la distanță, nenumărate substanțe chimice, solide sau lichide.

Aparatul permite găsirea unui eventual obiect suspect, lăsat în vreun aeroport, gară, stație de autobuz, astfel cum se întâmplă tot mai des în lume.

Prin simpla apăsare a unui buton aparatul stabilește dacă un colet suspect conține zahăr, droguri sau substanțe explozive.

Principiul funcționării lui “First Defender” e relativ simplu: spre obiectul suspect este trimisă o rază de lumină, iar aparatul, analizând reflexia acestui fascicol, stabilește cu exactitate, din sute de mii de combinații posibile, conținutul coletului.

Greutatea lui “First Defender” este de 2 kg., fiind etanș, rezistent la șocuri, dispunând de baterii ce îi asigură o autonomie de cinci ore, costul lui fiind de 35 mii dolari.

Sute de asemenea dispozitive se află deja în dotarea poliției, pompierilor, armatei din SUA, iar altele vor intra în dotarea Angliei, Japoniei, etc.

“First Defender” a fost folosit și la New Orleans, afectat de uraganul Katrina, pentru detectarea prezenței substanțelor toxice, permițând, de asemenea, identificarea medicamentelor contrafăcute.

Întreprinderea producătoare lucrează actualmente la o a doua generație de aparate de detectare, mai reduse atât din punct de vedere al greutății cât și al prețului.

(Prelucrat după internet)

S.A.D.V.A (Sindromul Atenției Deficitare la Vârsta Avansată) în unele cazuri se observă ceva mai devreme de 30 ani.

Pentru a înțelege mai bine:

1. Am hotărât ieri să spăl mașina: am luat cheile și am pornit spre garaj, moment în care tocmai am văzut corespondența pe masă.

2. Bun, o să merg să spăl mașina, dar mai întâi să arunc o privire, poate că e ceva urgent.

3. Am pus cheile mașinii pe birou, lângă scrisori, și aruncându-mi ochii am văzut că erau câteva facturi de plată și multă publicitate inutilă, drept care am hotărât s-o arunc, dar am văzut coșul de gunoi plin.

4. M-am gândit că-i mai bine să-l golesc întâi. Am pus facturile pe birou dar mi-am dat seama că ar fi mai înțelept înainte

de orice să merg la bancomatul de lângă casă și să plătesc facturile.

5. Am lăsat gunoiul jos, am luat facturile și m-am îndreptat spre ușă.

6. Unde să fie cardul de bancomat? Ah, în buzunarul hainei pe care am avut-o ieri pe mine!

7. Trecând pe lângă masă, dau cu ochii de berea pe care tocmai o beam. Mă duc după card dar mai întâi o să pun berea asta la frigider.

8. În drum spre bucătărie constat că plantele au un aer cam ofilit; ar fi timpul să le ud.

9. Pun berea pe masa din bucătărie, când, ia te uită, dau de ochelari! Îi căutam de câteva ore. Să-i pun bine repede!

10. Iau un vas cu apă și dau să mă duc spre sufragerie.

11. Au uitat telecomanda televizorului aici. Deseară, când o să vrem să dam drumul la Tv. nimeni n-o să-și aducă aminte s-o caute la bucătărie. Mai bine s-o duc imediat în sufragerie.

12. Pun ochelarii pe masă și iau comanda.

13. Pun apă la plantă și vărs pe parchet. Las telecomanda pe sofa și merg să iau o cârpă să șterg pe jos.

14. Trecând prin hol mă gândesc că ar trebui să schimb rama unui tablou.

15. Merg mai departe dar nu mai știu ce mă duceam să fac!!!

16. Ah! Ochelarii Nu! Mai întâi cârpa! O iau.

17. Dar dau cu ochii de coșul de gunoi plin.

18. La sfârșitul zilei: mașina e tot nespălată, facturile nu le-am plătit, berea s-a trezit pe masă, la plantă am pus două picături de apă, nu știu unde este cardul, nici ochelarii, nici cheile mașinii!

19. Când încerc să înțeleg de ce n-am făcut nimic astăzi, rămân ca trăsnet pentru că știu c-am fost ocupat toata ziua!

20. Îmi dau seama că e grav și că trebuie să merg la medic, dar mai întâi cred c-o să mă uit pe restul corespondenței.

Trimiteți acest mesaj tuturor cunoscuților voștri pentru că eu nu-mi mai amintesc cui l-am trimis!

Nu mi-l trimiteți înapoi pentru că s-ar putea să vi-l trimit și eu din nou!

O zi plăcută!

Centrul de Zi – de 8 ani cel mai bun prieten

Mai promisem fluturași care ne anunțau intenția Departamentului de Asistență Socială și Medicală de a deschide un Centru de Zi pentru asistații din București, dar nu aveau suficiente detalii ca să ne atragă atenția. Acesta, din ianuarie 1998, era însă altfel: ne anunța că Centrul de Zi este gata să-și primească oaspeții și așteaptă înscrieri la un număr de telefon la care se pot obține toate informațiile. Zis și făcut, am dat telefon și am aflat lucruri interesante: că se află într-unul din pavilioanele complexului “Martin Băluș”, că va asigura transportul asistaților de la domiciliu la Centrul de Zi și înapoi acasă cu un microbuz modern, că se vor desfășura diferite activități recreative, culturale, educative, se va oferi și o mica gustare, totul fiind absolut gratuit. Ni s-a

părut interesant pentru mama, care ieșea din ce în ce mai puțin din casă, era depresivă și avea nevoie de o schimbare de decor. Așa că, s-a înscris imediat, urmând să stabilim ulterior detaliile.

A venit și ziua stabilită de comun acord pentru prima vizită a mamei la Centrul de Zi. La ora 8:00 a sunat la ușa noastră o tânără drăguță, blondă, cu părul lung împletit într-o coadă groasă. Venise să o ajute pe mama să coboare la microbuzul care aduna oamenii pentru Centrul de Zi, exact așa cum, când eram mică, unele microbuze adunau de pe anumite trasee copii ca să-i ducă la cămin.

Rămasă singură acasă, am avut câteva ore disponibile pentru mine, care mi-au prins foarte bine. La prânz mama s-a întors foarte încântată de ceea ce a văzut, de felul

cum au fost toți primiți acolo, de felul cum este amenajat și organizat centrul de zi, de oamenii întâlniți acolo, de tot...

După câteva săptămâni în care mama s-a dus singură la Centrul de Zi, la invitația doamnei directoare, m-am dus și eu cu ea. Era început de martie și am fost cu adevărat foarte impresionată de absolut tot. Microbuzul elegant și confortabil, căldura cu care am fost primiți și înconjurați tot timpul de întreg personalul Centrului de Zi, camerele și holul principal aranjate cu mult bun gust, cu mobilier care conferea și conferă și acum un aer de locuință familială, intimă, la etaj sufrageria elegantă, cu candelabre mari, care fac o adevărată sărbătoare din mica gustare și ceaiul sau cafeaua oferite cu generozitate de gazda noastră, Centrul de Zi, toate m-au impresionat profund încă de la prima vizită. Să nu uităm programul: discuții libere sau pe teme impuse de evenimentele pe care le trăiam cu toții, lucru de mână, diverse jocuri, gimnastică specială, adecvată posibilităților și nevoilor celor prezenți, audiții muzicale, lectură...

Am continuat câteva săptămâni să particip împreună cu mama la întâlnirile de la Centrul de Zi și, de fiecare dată descopeream oameni minunați, cu povești de viață care, de departe, "bat" orice film, orice roman de ficțiune. Cu fiecare zi, cunoscându-i, mă atașam mai mult de oameni pe care mă bucuram că mi s-a dat șansa să-i întâlnesc.

Aflând că am acasă un computer și o imprimantă și că îmi place foarte mult să le folosesc, doamna directoare mi-a propus să realizăm o mică revistă a Centrului de Zi, în care să adunăm amintirile celor care vin la Centrul de Zi, gândurile lor, diverse lucruri care îi interesează. Așa s-a născut revista "Gânduri, Amintiri, Confesiuni", pe care tocmai o citiți, ajunsă azi la numărul 26, fapt pentru care îi sunt profund recunoscătoare doamnei directoare, dar și tuturor celor care au contribuit, direct sau indirect, la apariția ei, număr de număr.

Din păcate, chiar în aprilie acel an, pentru mama și, implicit și pentru mine, a început o perioadă foarte lungă și grea, presărată cu multe probleme medicale. Oameni pe care abia îi cunoscusem, ne-au fost alături, ne-au ajutat, fiecare după puterile lui, moral și chiar material. Mama a suportat mai multe intervenții chirurgicale, a avut crize puternice de angină pectorală, un accident vascular cerebral. Nu a mai putut participa atât de mult cât și-ar fi dorit la activitățile centrului de Zi, iar de 3 ani este internată în căminul "Amalia și dr. Moses Rosen". Cei de la Centrul de Zi continuă să-mi fie aproape, se interesează de mama, mă ajută să fac față problemelor pe care le am.

Încet, dar sigur, numărul celor care frecventează Centrul de Zi a crescut, s-au cunoscut mai bine între ei, s-au legat multe, foarte multe prietenii, s-au regăsit foști colegi (colege) de școală, de facultate, de serviciu, chiar rude, care nu se mai văzuseră de ani de zile, vecine de cartier, care, poate, nu s-ar fi cunoscut niciodată dacă nu ar fi existat Centrul de Zi. Treptat s-au format adevărate tabieturi, tradiții, ne-am sărbătorit împreună aniversările zilelor de naștere, ne-am bucurat împreună de sărbătorile religioase, ne-am comemorat împreună rudele, am luat parte atât la bucuriile, cât și la necazurile și suferințele prin care am trecut, rând pe rând, mulți dintre noi. Am fost îndurerați de pierderea multor oameni la care am ținut cu toții foarte mult și pe care îi păstrăm în sufletele noastre, ne-am bucurat să primim între noi alți oameni care descoperă binefacerile participării la activitățile acestui centru de zi. Astăzi Centrul de Zi este, practic, o mare familie și, ca în orice familie, oameni de vârste diferite, cu temperamente diferite, trec prin diverse situații împreună, se înțeleg, dar, uneori, apar și neînțelegeri, peste care se trece mai ușor sau mai greu, dar se trece, sunt simpatii sau mici rivalități, dar, "la bine și la rău, la sănătate și la boală, în bogăție și-n sărăcie" sunt împreună, sunt o familie. Ar mai trebui să amintesc faptul că, printre noi sunt și neevrei, oameni profund atașați de

comunitatea noastră, prin căsătorie. Ne-am atașat unii de ceilalți și ne simțim foarte bine împreună. Participanții sunt oameni în vârstă și chiar foarte în vârstă (eu sunt mezina, singura care n-am împlinit încă nici măcar 50 de ani), mulți absolut singuri, unii au copiii sau nepoții plecați din țară, se bucură că au unde să-și petreacă în mod plăcut câteva ore, că au cu cine vorbi, că au cu cine comenta evenimente, articole de ziar, filme sau emisiune tv, că au cui cere un sfat sau un ajutor oarecare, de la cine primi o vorbă bună, o lămurire sau o încurajare. De aceea consider că, de 8 ani de zile, Centrul de Zi ne este cel mai bun prieten, cel puțin celor care-l frecventăm din primul lui an de existență.

An de an, dotarea tehnico-materială a Centrului de Zi a devenit tot mai bogată, mai diversificată, mai modernă (radiocasetofon cu CD-player, computer, imprimante laser, conectare la internet, scanner, copiator, sintetizator, aparate de fitness, mașini de cusut și de călcat, tv cu plasmă, DVD-player, telefoane mobile...), de asemenea serviciile oferite (modificarea hainelor: scurtări, strâmtări, lărgiri, combinări, trimitere și primire de e-mailuri, redactarea unor cereri, copierea unor acte, masaj, vizionarea unor filme documentare, excursii...). Știți cum se spune: "OMUL sfințește locul". În cazul Centrului de Zi putem spune, fără să greșim și fără să

exagerăm, că OMUL este doamna dr. Carmen Marcu, directoarea Centrului, sufletul și mintea lui. Ea conduce un colectiv mic, dar foarte sufletist, care se străduiește să ne asigure un confort maxim, atât fizic, cât, mai ales, psihic, să ne ajute în rezolvarea unor probleme, să înlesnească relațiile dintre cei care frecventează clubul.

Anul trecut, cu ocazia celei de-a 7-a aniversări a Centrului de Zi, acesta a primit și un nume, în memoria unuia dintre cei mai importanți activiști ai Joint-ului, care a iubit foarte mult comunitatea evreilor din România. Este vorba despre "Ted Feder", iar Centrul de Zi își poartă cu mândrie numele. Să nu uităm că, în mare parte, dotările Centrului de Zi se datorează donațiilor primite din partea Joint-ului, a "Claims Conference", precum și celor făcute personal de unii americani (printre care și familia lui Ted Feder) care au vizitat comunitatea noastră și au fost profund impresionați de Centrul de Zi și de tot ce înseamnă el. Suntem recunoscători și Departamentului de Asistență Socială și Medicală a FCER, pentru faptul că aprobă și sprijină inițiativele doamnei directoare, în folosul nostru, al tuturor.

Să ne trăiești, drag prieten, să ne fii și să-ți fim alături, cu toții, încă mulți, mulți ani buni!

Silvia Simovici

Ițic și cu Ștrul stau de vorbă:

Măi, Ștrul, nevasta ta e bolnavă?

Nu. De ce mă-ntrebi?

Pentru că în fiecare zi iese un doctor din casă.

Măi, Ițic, da' prost mai ești! Dacă de la tine iese în fiecare zi un colonel, înseamnă că la tine este război?

Tânără, drăguță, blondă, sexy, fără obligații, 90-60-90, picioare 1,20 m, plină de viață, pătimasă, exotica, misterioasă, amatoare de senzații tari, vând camion...

Comparație

Într-un mic târgușor, pe vremuri, locuit de mulți evrei, ce se ocupau de negustorie și diverse meserii, unii erau și căruțași sau birjari (pe atunci nu existau mijloacele de transport actuale: tren, mașini sau avioane).

Bineînțeles că acolo unde erau evrei, se aflau și sinagogi, în genere având numele meseriei celor ce o frecventau: a cizmarilor, croitorilor, căruțașilor etc.

Căruțașii, oameni deprinși cu munca fizică pentru a face față cerințelor legate de transportul mărfurilor, erau însă limitați în ceea ce privește cunoștințele iudaice referitoare la sărbători sau precepte religioase.

Ei știau doar că de Purim se mănâncă “humăntașn”, de Paște se mănâncă “motzes” și “lotkis”, de Yom-Kipur se postește, de Simhat Tora (ultima din cele patru sărbători de toamnă), în afară că era permis să bei mai mult de un păhărel de vin sau rachiu, în

sinagogă se scot Sulurile Sfinte și enoriașii, ținând în brațe un Sul, înconjoară fiecare incintă, primind urările și binecuvântările celorlalți.

La sinagoga căruțașilor (în idiș: “Balegulescher șil”) enoriașii erau în majoritatea lor căruțași, hamali, birjari. Într-un an, de Simhat Tora (în traducere “Bucuria Torei”) Strul-Moișe, un zdrahon de căruțaș, în timp ce strângea la piept Sulul Sfânt, în cadrul ceremonialului, unul din colegii de breaslă, în loc de urare i se adresează în glumă:

– Bre, Strul-Moișe, ai grijă să nu scapi pe jos “Sefer Tora”! (Sulul Sfânt).

Strul-Moișe indignat, nepircepând gluma, îi răspunde iritat:

– Eu, care ridic și duc în brațe un sac și de o sută de kilograme, cum să scap așa un ... (urmează o expresie vulgară)?

Zeev ben Abraham

CULEGERE DE CUGETĂRI CRUDE, COAPTE ȘI RĂSCOAPTE

- Numai Adam și Eva au crescut copii, în rest, i-au crescut bunicii.

- Regimul lacto-vegetarian se completează cu ficat de soț sau soție.

- Ca dietă își mănâncă sufletul.

- Longevivii mor în rate.

- Mă plimb prin parc, admir combinațiile de culori impresioniste ale penajelor și ascult dialogurile nesfârșite ale păsărilor. Cine știe cât și ce pierdem că nu le înțelegem. Păcat că regele Solomon nu ne-a lăsat, pe lângă Cântarea Cântărilor, și un dicționar păsărescă-ebraică și ebraică-păsărescă, limbi pe care le poseda la perfecție.

- Urmăresc mișcarea calmă, lentă a colosalelor broaște și dezleg secretul longevității lor matusalemice: carapacea-n

care se pot retrage să nu vadă și să nu audă ce se-ntâmplă în jurul lor.

- Privesc zbenguiala fericită a maimuțelor, tandrețea mângâierilor între ele și mă gândesc cât ne-a dăunat evoluția!

- Pardon! Parcul este pentru destindere, deci să admirăm splendoarea varietății naturii.

- Remediul anti aging: desființarea oglinzilor și ne vom bucura de noi sau vom compătimi pe cei din jurul nostru.

- Vârșnicii renunță cu greutate la ce le aparține, de aceea au idei fixe și sunt... constipați.

- Conferențiarul optimist și încrezut mulțumește auditoriului pentru atenție, cel realist și modest, pentru... prezență.

- Din calea pavată cu bune intenții spre iad se face o potecă îngustă spre rai.

- De teama suprapopulării raiului, Atotputernicul a creat păcatul și iadul. Dar contra suprapopulării iadului ce face?

- De când a rostit “Să fie lumină” și lumină se făcu, Atotputernicul a simțit în el o forță care-l mână să creeze repede. În a șasea zi a izbucnit din el acea forță stimulatoare, care avea chipul și înfățișarea lui și era OMUL. OMUL, mulțumit de ce s-a creat în șase zile, l-a îndemnat pe Atotputernic să se odihnească în ziua a șaptea.

- Și de atunci, se tot odihnește, iar omul a preluat lumea sub oblăduirea sa. Așa a ajuns lumea să arate așa cum o știm azi, că nici Creatorul nu ar recunoaște-o... dacă s-ar trezi!

- Mărul afrodisiac ne-a alungat din paradis. Viagra ni-l restituie (accelerat la cardiaci).

- Oare șarpele este la originea farmacistului? Ce zici Darwin? Poftim? Mai tare, te rog, nu se aude.

- După ce s-a săturat de chipurile cioplite, strămoșul Abraham le-a spart și a

plăsmuit unicul Atotputernic Dumnezeu. Într-adevăr era incomparabil mai plăcut și mai comod.

- Să-și fi închipuit că-l va urma omenirea, care în numele lui Dumnezeu va sparge oameni în carne, oase și creier, nu jucării cioplite, ar fi renunțat desigur la halucinațiile inocente.

- Generozitatea lui a depășit bariera vieții. Presimțind sfârșitul, s-a îngărașat, spre bucuria faunei subterane.

- Preferăm realitatea demnă de invidiat, decât compătimire sinceră sau ipocrită.

- La bătrânețe apreciem generozitatea și inteligența părinților, chiar și a socrilor!

- Din maldărul de opțiuni se alege aceea pe care apoi o regreți. Aceasta se repetă mereu la orice decizie. În consecință se hotărăște să nu se mai decidă, ceea ce determină culmea regretului.

Culese de Dorina Fradis, de la Marcel Feinstein – Kiriath Motzkin, Israel

Știați că ... ?

Cea mai veche hartă datează din timpul faraonului Ramses al II-lea. Ea reprezintă exploatarea unei mine de aur dintr-o regiune muntoasă din preajma Nilului.

Prima hartă a țării noastre este considerată harta executată de către cărturarul Ioan Honterus apărută la Brașov, în 1542.

Statuia Libertății a fost un cadou făcut de poporul francez Statelor Unite. Terminată în 1886, proiectată de Gustav Eiffel și sculptată de Auguste Bartholdi, statuia are o înălțime de 46.50 m și cântărește 252 tone.

In memoriam

În primele zile ale lunii martie 2006, ce anunțau venirea primăverii, s-a stins din viață unul dintre vechii membri ai Centrului de Zi, Nicu (Arnold) Leinweber. El a fost cel care a organizat la noi un mic atelier manual de confecționat păpușele, capete de căței, pisici etc. din resturi de blănuri și materiale textile vechi, obiecte care s-au bucurat de mult succes la cei cărora le-au fost dăruite.

Nicu Leinweber era însă, printre altele, și poet: nu odată versurile sale, unele din ele

cronici rimate, ne-au delectat prin hazul și ironia lor; alte poezii aveau conținut sentimental, social, psihologic, în toate simțindu-se un fior de omenie și dragoste. Loviturile primite prin pierderea tovarășelor sale de viață i-au zdruncinat sănătatea și i-au grăbit sfârșitul.

Din caietele sale de versuri, publicăm mai jos una din poeziile de dragoste.

Dumnezeu să-l odihnească!

Colectivul Centrului de Zi

Gene de mătase

A fost darnică natura
Și de grijă i-a purtat
Înzestrând a ei făptură
Cu un zâmbet minunat.

Mersul cu plutiri de zână
Peste unda fermecată,
Cu răsfrângeri de lumină
Și ținuta delicată.

Glasul – un acord de liră
Ce dezmiardă amurgul verii
Îl ascultă și-l admiră
Păsările-n faptul serii.

Fruntea largă-nseninată
De cereasca dezmiardare,
Nu-i umbrită niciodată
Și-o alintă blândul soare.

Cu profilul alb de spumă
Și cu gene de mătase,
Gânduri proaspete adună
Cum n-au fost, cum nu visase!!!

Arnold Leinweber

Momente din istoria unor „utilități”

Becul

Progresul electricității în ultimele decenii ale secolului al XVIII-lea ilustrează în mod grăitor convergența rezultatelor unor ramuri ale științei și stimularea deosebită în acea epocă de efervescență a tot ceea ce apărea nou și util.

Electricitatea atrăgea atenția a tot mai mulți savanți, care prin diverse experiențe au scos-o din izolarea în care se afla legând-o de ansamblul științei. Ea începea să făgăduiască a deveni un lucru util și totodată interesant.

În acea perioadă Ambrose Bierce scria în al său “Dicționar al diavolului”: “Nu se știe ce este electricitatea, dar în orice caz ea strălucește mai bine decât un bec de gaz și aleargă mai iute decât un cal putere...”

Odată cu inventarea de către Volta a pilei electrice, s-a descoperit și arcu electric. Humphry Davy a fost cel care a observat în 1801 că apropiind două conuri de cărbune legate la o baterie de pile electrice se obțin scântei cu lumină puternică. Aceasta a condus ulterior la elaborarea iluminatului cu arc.

Pe la mijlocul secolului al XIX-lea acest mod de iluminat crea o adevărată desfătare. Presa din Franța descria în 1844 iluminatul ocazional realizat de Deleuil în Place de la Concorde din Paris, iar doi ani mai târziu la reprezentarea operei “Profetul” de Meyerbeer a reușit să redea un impresionant răsărit de soare.

Aceste lămpi aveau însă un mare inconvenient: pe măsură ce funcționau, cărbunii se consumau.

S-au făcut o serie de încercări de reglare a distanței, ajungându-se în 1877 chiar la folosirea lor la iluminatul unei străzi în Paris și a cheiurilor Tamisei. Dar un concurent serios se ivea – becul cu incandescență –.

Încă din anul 1838 belgianul Jobart a emis ideea că încălzind în vid, la incandescență un bețișor subțire de cărbune, acesta ar putea servi la iluminat.

A urmat o perioadă de încercări în care cărbunele a fost înlocuit cu: platină (inginerul De Changy) sau fire ce se pot aduce la incandescență (J. Müller). Dar meritul de a crea becul electric i-a revenit ingeniosului inventator Thomas Alva Edison. La 21 octombrie 1879 el aprindea în laboratorul său din Menlo Park acea lumină

artificială, care avea să lumineze în curând întreg globul.

Victoria lui Edison a însemnat sfârșitul epocii inventatorului și începutul unei epoci noi, aceea a cercetării științifice dirijate în industrie, care dăinuie consolidându-se mereu, până în zilele noastre.

Din acel moment becurile s-au perfecționat rapid. După realizarea în interiorul becului a unui vid aproape perfect, s-a trecut la înlocuirea filamentului de cărbune cu filament metalic cu punct de topire ridicat.

În 1890 Lodâghin folosea wolframul, Aner introducea osmiu, iar Siemens și Halske fabricau în 1905 becuri cu filament de tantal. Fizicianul Coolidge folosea în 1910 fire de tungsten la filamentele becurilor.

Dar mai trebuia învins un inconvenient, cel al neoxidării filamentului, căci vaporii proveniți din oxidare înnegreau sticla.

Problemă și-a găsit rezolvarea prin introducerea de către fizicianul Langmuir a unui gaz inert (azot, argon, cripton și xenon).

Prin aceasta durata și randamentul becurilor s-au mărit mult, în timp ce consumul de energie electrică s-a micșorat. Tot Langmuir a introdus filamentul de formă spiralată, ajungându-se la forma și calitatea becurilor utilizate și în prezent.

Astăzi, după mai mult de un secol de istorie, era becului incandescent pare să se apropie de sfârșit. Noi corpuri de iluminat câștigă tot mai mult teren! Dar ... despre acestea vom vorbi cu altă ocazie.

Mihaela Rotaru Popov

Editor coordonator:
dr. Carmen Marcu

Tehnoredactare computerizată:
Silvia Simovici

